

kets Kræfter til Bedste for vort fælles Fædreland. Enslev meddelte mig, at han — vor mangeaarige Fører og største Kraft — udmelder sig af Partiet.“

Efter disse Ord lød der ingen Hør. I nogle Øjeblikke var der en Stilhed i den dystre Sal, som om et Lyn var slaaet ned. Man stirrede paa Tyrstrup, mens Ophidselse, Angst og Forlegenhed kæmpede om Herredømmet i Sindene.

Saa rejste der sig højlydte Protester fra mange Sider.

„Det maa ikke ske!“ sagde en gammel Bonde grædefærdig.

Men Lærer Tanning raabte:

„Det er Forræderi!“

Og hans Ord blev gentaget af flere.

Gjærup sad lamslaaet med Haanden omkring Hagen og stirrede ud gennem Brillerne med Øjne saa runde og mørke som en Natugles. Ved en lynsnar Manøvre havde Enslev paany slaaet ham Mordvaabnet ud af Haanden og narret ham for hans Hævn.

Alle var paa det rene med, at Enslevs Udmeldelse betød en Undsigelse, at den indvarslede en ny Sværdtid, Stormtid, Ulvtid i Stedet for den Fred, som mange havde haabet paa.

Da der endelig var bleven lidt Ro i Salen, fortsatte Tyrstrup. Han sagde, at de — ofte miskendte — Bestræbelser, der var gjort for at afværge denne triste Katastrofe, altsaa ikke var bleven kronede med Held. Han havde dog det Haab, at Sammenholdet i Partiet skulde vise sig stærkt nok til at modstaa ogsaa denne svære Rystelse, og han bad alle de tilstedeværende tilsige ham og det øvrige Ministerium deres virksomme Støtte i den bitre og sørgelige Kamp, der sikkert forestod.

Som Svar herpaa sprang Lærer Tanning op og raabte:

„Danmark leve!“

Alle rejste sig. Med tre taktfaste Hurraer bekræftede Forsamlingen sin Tilslutning til Tyrstrups Ord. — —

Ude omkring i Hovedgaderne sporedes allerede et stærkt Røre. „Femte Juni“ havde udsendt en Løbeseddel med Enslevs Krigserklæring, og Folk søgte hen til Avisredaktionernes Vinduer for at læse de ophængte Plakater.

Ud paa Aftenen voksede Bevægelsen i Byen som paa en Valg-